

Litoměřice 30. března 1969.

Drahý Josefe,
nejdůstojnější Eminence!

Když se tak dívám na Krista Pána, jak se pod svým křížem potácí na velikonoční horu dokonalosti, vzpomínám na Tebe a rozpomínám se na všechna ta naše životní zastavení, která jsem prožil spolu s Tebou, ať už to bylo v pruhované kazajce, v Radvanově nebo i za "lepších" časů. A zase jsou tu velikonoce a Kristus Pán nám vlévá novou naději a radost.

Myslím, že máš mnoho důvodů, abys zazpíval slavné velikonoční Aleluja. Národ Tě ctí a myslím, že si uvědomuje, že mu Bůh poslal na stolec sv. Vojtěcha důstojného nástupce, který si červenou kardinálskou barvu dobře zasloužil.

Vím, jak rád bys zase uviděl své metropolitní město, které Ti přirostlo k srdci tak, jako matce to z jejích dětí, které ji stálo nejvíce probdělých nocí a slz. Přeju Ti to - i sobě - ze srdce a podnikám poslední kroky, aby se tak stalo co nejdříve. Výsledkem si však nejsem jist. Od 21. srpna si kladu otázku, zda snad Bůh pro Tebe nevybral jiný triumfální návrat, kterým se vracel do Čech Tvůj předchůdce, sv. Vojtěch. Kdyby Tě Bůh pro tuto cestu opravdu vyvolil, znamenalo by to, že Tě má zcela mimořádně rád a přeje si odměnit Tě tak, jak toho my lidé nejsme schopni. Znamenalo by to, že si přeje, aby pražský arcibiskup, který o mileniových svatovojtěšských slavnostech držel ve svých rukou drahocennou lebku prvního Čecha světového jména a prvního světce na pražském stolci, a ukazoval ji svému národu a celému světu, má před celým světem zopakovat Vojtěchův život, být novým celoživotním dokumentem víry a věrnosti pražského stolce a jeho Božího lidu Kristu a Petrovi.

Svatému Vojtěchovi nebylo za života dopřáno shlédnout ovoce svých námah. A snad to bylo tak dobré. Protože jinak by ho byli Čechové uvítali, zamávali by mu, pronesli několik oslavných řečí a přípitků a domnívali by se, že tím učinili všechno, aby s nimi mohl být jejich pastýř spokojen. Ale

svatý Vojtěch chtěl od svých oveček daleko víc. Lidskou řečí jim to nebyl s to vysvětlit. Necháпали. Teprve když spolu s naším Pánem před celým národem takřka vstal z mrtvých, pochopili. Teprve Vojtěchův návrat za Břetislava jim otevřel oči i srdce.

Přesto nepřestávám doufat. Pán Bůh ví, jak se těším na naše shledání doma. V duchu jsem stále s Tebou. A nejen já. Nejsi zde a přece jsi zde víc, než když jsme se denně vídali. Skoro bych řekl: Neopouštěj nás touto svou novou, účinnější přítomností, která nás tak pevně zavazuje, abychom zůstali stateční a věrní.

Rojí se mi hlavou tolik myšlenek a variací na tajemné velikonoční vítězství, bez obtíží pronikající mohutnými zdmi a zavřenými branami prostoru a času, že nejsem schopen zachytit je jedním dopisem. Vracím se zpátky do našeho pozemského dne a přeji Ti Boží mír a triumf našeho Pána nad smrtí, zlobou a zlem všude, kudy jsi kdy kráčel a u všech, které jsi miloval. Byl bych rád, aby sis vzpomenu i na mne. Abys mi svým křížem vymáhal na Bohu sílu a pomoc k úkolům, které moje síly zcela převyšují. Potřebuji tolik přátel, kteří něco zmo- hou u Boha.

Jakou dobu prožíváme, víš; ale duše mají být i v této době spaseny právě tak, jako kdykoli jindy. A tak je třeba tím více napnout síly. Podporuj mne svou modlitbou, podepři mne svou obětí, potěš mne svou láskou. Měl bych to činit spíše já Tobě jako Tvůj sufragán, a také se o to svými slabými silami snažím, ale dnes potřebuji opravdu velice Tvou mocnou přímluvu.

Tož tedy: Aleluja, Aleluja, Aleluja! Abychom spolu s naším Pánem a s Církví svatou u nás povstali a v Boží pravdě věrně stáli na věky. Rád bych Tě ještě uviděl. Kdyby mi to však, nedej Bůh, už nebylo dopřáno, pak na shledanou při zmrtvýchvstání, abychom se již nikdy nemusili loučit. K tomu nám dopomáhej na přímluvu Matky Boží sám + Otec, + Syn i + Duch Svatý.

Tvůj

+ Pán Trochu
Lítav litoměřický